

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
ถอดออกมาจากความเป็นของจิต

ก่อนจ้งหัน

ให้เน้นหนักนะนักปฏิบัติเรา ใครอยากเห็นมรรคผลนิพพานที่พระพุทธเจ้าประกาศกังวานมา เฉพาะองค์ศาสดาของเรา ๒๕๐๐ กว่าปี สด ๆ ร้อน ๆ มรรคผลนิพพานอยู่ที่พุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า ไม่อยู่ที่อื่น พุดยันเลยเถียว เอาความจริงออกพูด มรรคผลนิพพานอยู่ที่นี้ ดังที่สุภัททพราหมณ์เข้าไปทูลถามปัญหาตอนที่พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานในคืนวันนั้นเอง แต่ก่อนถือปฏิญญาว่าเป็นชาติอริยกะด้วยกัน แต่เวียนมาเป็นปุเป็นอะไรไปอย่างนั้น หาวาสิตถัตถราชกุมารเป็นเด็ก ด้วยปฏิญญาเช่นนี้เลยไม่ถามปัญหา ดิตข้องอยู่เพียงไรก็ไม่ถาม แต่วันนั้นพระพุทธเจ้าจะปรินิพพานแล้ว ทำให้คิดถึงเรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องความข้องใจของตัวเอง กับเรื่องปฏิญญา ว่าเวียนเวียนนี้เวียนแกเวียนอ่อนไม่มีความหมายอะไรเลย เวลานี้ท่านจะปรินิพพานแล้วในคืนวันนี้

พระพุทธเจ้ารับสั่งอะไรเคยมีสองที่ไหน วันนี้เป็นวันที่พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานคืนนี้ พระองค์จะปรินิพพานอย่างแท้จริงแล้วจะมาเหลาะแหละอยู่ยังงี้ จึงได้มาทูลถาม ถ้ามถึงเรื่องศาสนา เรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องอะไรต่ออะไร ถ้ามก็ถามตามเรื่องที่ศาสนามีอยู่ทั่วไปนั่นแหละ มันมากต่อมากแต่ไหนแต่ไรมา จะให้ถือศาสนาอะไร สุภัททพราหมณ์ถามจะให้ถือศาสนาอะไร เพราะศาสนามีมากต่อมากเต็มโลกเต็มสงสาร ไม่ทราบว่าจะให้ถือศาสนาใด เพราะศาสนาใดก็ว่าของตัวดี ๆ เลยลงใจไม่ได้ว่าจะยึดศาสนาอะไร

พระองค์ก็ลงในจุดศูนย์กลางเลย ศาสนาใดมีอริยสัง ๔ มีมรรค ๘ สัมมาทิฐิ เป็นต้น ศาสนานั้นเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล สมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ คือ พระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ อยู่ในศาสนานั้น อย่าถามมากไปเวลาเรามีน้อย เห็นไหมเวลาท่านมีน้อย ท่านจะนิพพานในคืนวันนี้ แล้วให้พระอรหันต์บวชให้ พุดตัดเข้ามา ๆ นะ และให้ไปปฏิบัติตนเองให้ได้สำเร็จเป็นปัจฉิมสาวกในคืนวันนี้ อย่ามากังวลกับเรื่องความเป็นความตายของเราตถาคต ความเป็นความตายของใครมีอยู่กับทุกคน เดี่ยวนี้ก็มียอยู่กับเธอนั้นแหละอริยสัง ๔ ให้ออกไปปฏิบัติ อย่ามากังวลกับความเป็นความตายของเราซึ่งมีเท่ากันกับผู้มาศึกษานี้แหละ กับพราหมณ์นี้แหละ ให้ไปปฏิบัติให้ได้เป็นปัจฉิมสาวกของเราตถาคตในคืนวันนี้ พอรับสั่งแล้วก็เป็นอย่างที่ว่า พอ

ถึงกาลเวลาแล้วพระองค์ก็ปรินิพพาน ปัจฉิมสาวกก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์

นี่พูดถึงเรื่องมรรคผลนิพพานท่านบอกว่า ศาสนาใดมีมรรค ๘ ศาสนาใดมีอริยสัจ ๔ ศาสนานั้นแลเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล สมณะที่หนึ่งที่สองที่สาม คือ พระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ อยู่ในศาสนานั้น ท่านจะไปตำหนิศาสนาใดท่านก็ไม่ตำหนิ ท่านก็พูดตรง ๆ ไปอย่างนั้น ศาสนาก็มีแต่พุทธศาสนานี้เท่านั้น แล้วศาสนาอื่นนั้นมีไหม ไม่มี พระองค์ก็ไม่ได้พูดให้กระทบกระเทือนกับศาสนาใด พ่อของใคร แม่ของใคร ลูกของใคร ใครก็รักของตัวเอง จะผิดถูกชั่วดีเขาก็รักของเขา ถ้าเทียบศาสนาเป็นพ่อเป็นแม่ของสัตว์โลกทั้งหลายที่อาศัย ก็เทียบกันไปอย่างนั้น

ศาสนามีนานเท่าไรเราก็ไม่พูดมากแหละ พูดถึงเรื่องพระพุทธรูปนี่สอนถูกต้อง แม่นยำเรียบร้อยแล้วไม่เป็นที่สงสัย ถ้าสงสัยให้มาสงสัยตัวเอง ดูเรื่องของเราที่เป็นภาชนะรับอรรถรับธรรมพระพุทธรูปเจ้า มันเป็นภาชนะแตก ๆ ขาด ๆ หัก ๆ พัง ๆ หรือภาชนะที่ดี เป็นยังงใจใจของเราพอที่จะรับอรรถรับธรรมได้หรือยัง นี่จวนจะตายแล้วนะ พระเต็มบ้านเต็มเมืองอย่าให้ท่านยุ่งนะ เวลาตายแล้วไป กุสลา ธมฺมา กุสลา ธมฺมา เวลามีชีวิตอยู่ไม่สนใจกับกุสลา คือกุศลผลทานใช้ไม่ได้นะ ให้รับแรงชวนชวายเป็นแต่บัดนี้ มรรคผลนิพพานจำอยู่ตลอดเวลาแล้ว อย่างนอนหลับทับสิทธิ์ อย่าเป็นกบเผือกอับ ร้องเอ็บ ๆ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เรานอนกอดศาสนา ศาสนาอยู่กับตัวของเรา กายจิตเป็นภาชนะสำหรับรับรองศาสนาและมรรคผลนิพพานด้วยกันทุกคนนั้นแหละ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

สำหรับพระเราก็ให้แรงชวนชวายเป็นต่ออรรถต่อธรรม พูดอยู่เสมอสม่ำเสมอไม่ละไม่ถอย ว่าสติเป็นสำคัญ ถ้าสติตั้งอยู่แล้วกิเลสจะไม่เกิด ฟังข้อนี้ให้ดี มันจะหนาแน่นเท่ากับภูเขาก็ตามเกาะเรื่องกิเลสนะ สติต้านทานได้หมด ความคิดปรุงนั้นละคือกิเลสผิงออกมาแล้ว สติดีไว้นี้กิเลสจะไม่เกิด แม้มีอยู่ภายในก็ไม่เกิด ไม่เกิดก็คือว่าไม่ออกมาย้อนกลับเข้ามาทำลายเจ้าของ ออกไปกว้านหากินแหละกิเลส ผลที่ได้มาเป็นความทุกข์ความเดือดร้อนแก่เราแก่สัตว์โลกนั้นแหละ เพราะฉะนั้นจึงตั้งสติให้ดี

ดูจิตใจของเราไม่ให้มันคิดทางกิเลส ให้คิดแต่อรรถธรรม เช่นบริกรรมคำใดก็ตาม พุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ ก็ได้ ให้มีสติติดอยู่ตรงนั้นแล้ว ไม่ยอมให้ความคิดที่เป็นวิภูจักรวิภูวนเป็นกิเลสตัณหาออกมา เอาความคิดที่เป็นธรรมปิดกั้นเอาไว้ด้วยสติ ผืนกลองอีกทีหนึ่ง ๆ กิเลสจะไม่เกิด หนานขนาดไหนจะไม่แสดงตัวออกมาได้เลย และไม่ทำลายได้ถ้าใครมีสติดี แล้วสตินี้จะกุมครองจิตใจให้มีความสงบร่มเย็นเมื่อปราศจากสิ่งรบกวน คือกิเลสตัณหาออกมา เรายรักษาด้วยอรรถด้วยธรรมคือคำบริกรรม

ผู้อยู่ในชั้นคำบริกรรมให้ตั้งคำบริกรรม ผู้อยู่ในฐานะใดชั้นใดธรรมบทใดสติ เป็นสำคัญมาก แต่เวลาสูงขึ้นไปแล้วสติก็ไม่ค่อยได้พูดถึงกันละ ท่านหากรู้เป็นความจำเป็นของท่านผู้บำเพ็ญเอง เวลานี้ต้องดูต้องไถต้องบังคับบัญชา ทั้งชี้เกี้ยวชี้คร้าน เหมือนเราบังคับให้เด็กทำงาน เวลาผู้ใหญ่บังคับอยู่เด็กก็ทำงาน พอผู้ใหญ่หลับตาไปเท่านั้นเด็กเถลไถลทันที นี่ก็เหมือนกัน เมื่อสติบังคับอยู่จิตก็ทำงาน ให้มีสติบังคับอยู่แล้ว จิตก็ทำงาน ใจก็สงบเย็น

ใจที่จะเริ่มมีความสงบร่มเย็นเป็นรากเป็นฐาน เป็นตัวของตัวได้เป็นลำดับลำดับ ขึ้นอยู่กับสติในภวานานะ อยู่กับสติ อย่าเห็นสติเป็นของเล็กน้อยนะ ใหญ่โตมากที่สุด คิดดูกิเลสจะหนาแน่นยิ่งกว่าคลื่นมหาสมุทรทะเลหลวงก็ตาม สติตั้งไว้อยู่เลย ถ้าสติบังคับไว้แล้วกิเลสจะไม่โผล่ขึ้นมาได้ นอกจากสติเผลอปล่อยป้กิเลสก็เหี้ยมเอา ๆ หมด ไม่มีคุณค่าในคน ๆ หนึ่ง ให้พากันจำให้ดี ต่อจากนี้ให้พร

หลังจั่งหัน

(พูดดูโยมที่ขอบรรุมล้อมใกล้ ๆ เป็นประจำ) พุทธนี้เราก็ระลึกถึงพระพุทธเจ้า แต่เราไม่ได้วัดรอยนะ เราพูดถึงเรื่องเทวดาเขามาห้อมล้อมอยู่เต็มหมด แล้วมีพระอะไร ลืมชื่อแล้วมานั่งขวางหน้าอยู่นั้น พวกเทวดาเขาโกรธเขาแค้นให้พระองค์นั้น ขวางอยู่เหมือนนี้ พระพุทธเจ้าเลยรับสั่งให้สลักไป เห็นไหมพวกเทพเขารออยู่นั้น เขาโกรธเขาแค้น ถ้าเป็นภาษาหลวงตาบัวแล้วจะว่า ดีที่เขาไม่เอาไม้เรียวตีหลังเอา พระองค์เผลอออก พวกเทพทั้งหลายเขาอยากดู พระพุทธเจ้าเลยไล่พระองค์นั้นออก

เรื่องแปลก ๆ เตี้ยวนี่มันลืมแล้วแหละ ลืมเสียมากต่อมากจนจะไม่มีเหลือ ตำรับตำราพระไตรปิฎกเตี้ยวนี่ลืมเกือบจะหมด ถ้าพูดไปสัมผัสปีบถึงจะออกมา ความจำเป็นอย่างนั้น ความจำเป็นจะถือเป็นสมบัติของเราไม่ได้ ความจริงต่างหากเป็นสมบัติของเรา พอรู้ปีบนี้จริงแล้วด้วย เป็นสมบัติของเราด้วย ผลจากการปฏิบัติเป็นสมบัติของตน แต่จากการศึกษาเล่าเรียนเป็นความจำเฉย ๆ ถ้าไม่นำไปปฏิบัติไม่มีผล เพราะฉะนั้นการ เรียน เรียนจบพระไตรปิฎกก็เถอะ กิเลสไม่ถลอกปอกเปิกเลยนะ ไม่เหมือนภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติจับลงจุดไหนเป็นผลขึ้นมา ๆ

ถ้าพูดถึงเรื่องดูหนังสือเราดูมากจริง ๆ แต่เตี้ยวนี่ก็ลืมมากพอ ๆ กัน จนแทบจะไม่มีอะไรเหลือนะ ตำรับตำราคัมภีร์ไม่ได้ดูมากเฉพาะอภิธรรม พระอภิธรรมไม่ค่อยได้ดูมาก พระวินัย พระสุตตันตะ ดูมาก ส่วนพระอภิธรรมเรายอมรับว่าเราไม่ค่อยได้ดูมาก อภิธรรมคือเรื่องจิตตภาวนาล้วน ๆ พุทธแต่เรื่องจิต หมุนเข้า ๆ จึงว่าอภิธรรม

ธรรมที่ละเอียดสุขุมมาก พระสูตร พระวินัยปิฎก จากนั้นก็พระอภิธรรม ท่านถอดออกมาจากพระทัยของพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้บั้งขึ้นมานี้ ปิฎกใหญ่ขึ้นแล้ว

ดูเหมือนท่านสังคายนาครั้งที่สามหรือที่สี่เราจำไม่ได้ที่ได้จดจารึกออกมา แต่ก่อนก็สังคายนาร้อยกรองธรรมวินัยมาถึงสองสามครั้งละมัง จึงมีผู้คิดว่าต่อไปผู้เชี่ยวชาญทางด้านธรรมด้านวินัยนี้จะค่อยล่วงไป ๆ ให้รีบจดจารึกไว้เสีย จึงได้จดจารึกออกมาเป็นคัมภีร์ ดูเหมือนสังคายนาครั้งที่สามหรือที่สี่ (ดูเหมือนจะเป็นครั้งที่ห้าคะ ที่ลังกา) นั้นแล้วมันลืม ก็เคยอ่านแล้ว เห็นใหม่ละ แต่แล้วมันก็ลืมอย่างนี้ละ นี่ละจึงได้เป็นคัมภีร์ออกมา แต่ก่อนออกจากพระทัยพระพุทธเจ้าล้วน ๆ พระสงฆ์สาวกเหมือนกัน บรรลุธรรมบ้าง พระไตรปิฎกขึ้นพร้อม ๆ เป็นธรรมแท้ไม่ใช่ธรรมความจำ เป็นธรรมความจริงเกิดขึ้นมาและเป็นสมบัติของตนด้วย ๆ ตลอด

ทีนี้เวลาออกไปหาคัมภีร์แล้วก็เลยเป็นแขนงออกไป แขนงเลยเลี้ยวไปไม่มีสิ้นสุด แต่หาจะยึดจะจับจะเกาะจะเป็นสาระอะไรก็ได้ ถ้ามีแต่ศึกษาเล่าเรียนมีแต่ความจำ คีบคลานไปอย่างนั้นไม่ได้สาระ เราไม่ได้ประมาท ไม่ประมาทยังไง ก็เราก็อ่านเหมือนกัน แน่ มันไม่ได้หลักได้แก่นะเพียงเรียนเฉย ๆ มันคืบมันคลานลูปไปคล่าไป ๆ ว่าบาปบุญ สงสัยไปพร้อมนะ พระพุทธเจ้าสอนลงอย่างถูกต้องแม่นยำ บาปมีบุญ มี รู้แล้วเห็นแล้วจึงนำมาสอน ใ้พวกที่ไปอ่านตามตำรับตำรา บาปมีจริงหรือ บุญมีจริงหรือ จนกระทั่งเรียนไปถึงนิพพาน ยังไปตั้งเวทีตีกับนิพพาน นิพพานมีจริง ๆ หรือ นั่นเห็นไหม นี่ความจำมันไม่ใช่ความจริง

ความจริงคือเกิดขึ้นกับตรงนั้น กับใจ ๆ รู้ที่ใจ เห็นที่ใจ เป็นสมบัติของตนเป็นลำดับลำดับไป ความจำไม่เป็นนะ หลงลืมไปได้ นี่ละภาคปฏิบัติเรานำมาพูด เอาความจริงออกมาพูด ใครจะหาว่าไอ้ว่าอวดว่าขวานผ่าซาก กระแทกแตกตันก็ตาม เราไม่มีความรู้สึกในทางนั้น มีแต่ความจริง ว่าไปตามความจริง ดังที่ได้เคยเล่าให้บรรดาพี่น้อง ลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายฟังตลอดมา การเทศนาว่าการอย่างทุกวันนี้กับแต่ก่อนเป็นคนละโลก คือแต่ก่อนก็เรียนคัมภีร์มาด้วยกันอ่านมาด้วยกัน ไม่ว่าจะท่านว่าเราพระทั่วประเทศไทยเราศึกษาเล่าเรียนมาตามคัมภีร์ ๆ เวลาเทศน์ก็เทศน์ไปตามตำรับตำรา ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน เป็นธรรมดาไม่มีอะไรสะดุดใจ

พูดให้มันตรง ๆ เอาความจริงเป็นหลักเลยแล้วมันเป็นลอย ๆ ไป จะยึดจะเกาะตรงไหนเป็นที่แน่ใจ ๆ ก็ไม่ได้ทั้งผู้เทศน์ทั้งผู้ฟัง เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นการเทศน์จึงธรรมดา ๆ ถ้าตรงไหนที่มีกองกิเลสหนาแน่นแล้วหลบหลีกไป ๆ ไม่เข้าชนกิเลส ถ้าเป็นธรรมแล้วตรงเป้ง ๆ เลย ทีนี้เราก็อ่านมาอย่างนั้น เทศนาว่าการที่ท่านเหมือนเรา

เราเหมือนท่านทั่วกันทั้งประเทศ ล้วนโหวทจริงไม่เหมือนกันกับที่เราเทศน์อยู่ทุกวัน นี่เราพูดจริง ๆ ออกจากเราคนเดียวนะ นี่ก็คือเอาความจริงมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ความจำเราก็พูดแล้วเทศน์แล้ว เรียกว่าเหมือนกันทั่วประเทศไทย องค์ไหนเทศน์ก็แบบเดียวกัน ๆ เพราะอ่านไปตามตำราเป็นความจำ ๆ เรื่อยไป

ทีนี้เวลามาปฏิบัติ นี่ละทีนี้ละ ปฏิบัติก็เพื่อผลนี่จะว่าไง ปฏิบัติจะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติ พอปฏิบัติไป ๆ ก็เริ่มรู้ไปเห็นไป รู้ขึ้นภายใน นี่เป็นหลักธรรมชาติแท้ เป็นธรรมแท้ เกิดขึ้นจากปฏิบัติ ทีนี้พอเกิดขึ้นปั๊บ ๆ เกิดขึ้นที่ตรงไหน ๆ ไม่ว่าธรรมแง่ใดมุมใด เป็นจริงทั้งนั้น ๆ แน่นอน ๆ สำคัญตรงนั้นะ ทีนี้เราจะพลิกแพลงความจริงที่เรารู้เราเห็น นี่เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นะ เราจะหลบ ๆ หลีก ๆ เหมือนที่เทศน์ทั้งหลายหลบไปหลีกไป ถ้าเป็นกองทัพกิเลสอยู่ที่ไหนหลีกไป ๆ ไม่กล้าเข้า คือไม่ตรงไปตรงมาตามธรรมดาธรรม โดยแท้ หลบไปหลีกไป ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน เหมือนกันนะ ไม่ได้ตำหนิใคร ละ เป็นอย่างนั้น

แต่เวลามาปฏิบัติมันมันเป็นขึ้นในใจ มันรู้จริง ๆ รู้ตรงไหนแม่นยำ ๆ ในใจ ตั้งแต่ธรรมชั้นต่ำจนกระทั่งสูงสุดวิมุตติพระนิพพาน เป็นความจริงล้วน ๆ แน่นอน ๆ ทีนี้เวลาเราออกไปเทศน์เราจะเทศน์เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องเทศน์ไปตามความจริง นี่คือธรรมแท้ เป็นยังงี้ต้องว่าอย่างนั้น ๆ เรียกว่าตรงเป้งไปเลย เราจะพูดอย่างอื่นขัดต่อความเป็นจริงที่รู้อยู่เห็นอยู่นี้ เราจะหลีกเลียงพูดไปไหนไม่ได้ไม่ตรงตามความจริงคือธรรมแท้ ทีนี้เมื่อให้เป็นไปตามธรรมแท้ ก็เลยกลายเป็นชวานผ่าซาก หรือกลายเป็นพูดกระแทกแตกตันอะไรไป ในแง่หนักแง่เบาของธรรมที่แสดงออกมา ที่ว่าชวานผ่าซาก ที่ตรงไปตรงมา มีแง่หนักแง่เบา เขาเรียกกระทบกระแทกอะไรอย่างนี้ แต่ความจริงนั้น เป็นเนื้อของธรรมที่ออกมาตามน้ำหนักของธรรมที่ออกมาเป็นระยะ ๆ ไม่ได้มีความรู้สึกว่าได้ดูได้ดำใคร หรือมีอะไรเป็นเครื่องหมายให้โกรธให้แค้นให้ว่าไม่มี มีไปตามธรรมดาเหมือนกันกับเขาตากไม้ เขาจะเอามาทำเป็นเสาบ้านเสาเรือน

ไม้นี้มันคดมันงอต่างกัน ที่มันตรงเขาก็ตากเรียบ ๆ ตรงที่คดงอมากน้อยเขาก็ตากหนักมือเข้าไป ๆ ตรงไหนคดงอมากเขาก็หนักมือเข้าไป อันนี้ธรรมดาธรรมก็เหมือนกัน ถ้าเรียบ ๆ ธรรมะก็เรียบ ๆ รู้เรียบ ๆ พูดเรียบ ๆ ถ้าตรงไหนมีคดมีงอมีจุดมีสำคัญ ตรงไหน จะเน้นหนักตรงนั้น ๆ เหมือนเขาตากไม้ เน้นหนักในการตาก อันนี้ธรรมะควร จะเน้นหนักตรงไหนจะเบาไม่ได้ ขัดความจริงคือธรรม มันก็ต้องเป็นไปตามนั้น ๆ ทีนี้ ล้วนโหวทของเราที่เคยเทศน์มาตั้งแต่ก่อนในทางปริยัติ กับมาภาคปฏิบัติมันเป็นคนละคน พูดจริง ๆ นะ

อย่างที่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังทุกวันนี้ เราไม่มีความรู้สึกว่ เราได้เทศน์เหมือนขวานผ่าช่างผ่าซากไม่มี และกระแทกแตกตันอะไรตามที่กิเลสมันไม่ยอมรับ มันตีศอกกลับมาเข้าใจใหม่ กลับมาก็เป็นศอกกิเลสเสีย ศอกเราเป็นศอกธรรม มันก็เข้ากันไม่ได้ที่นี้มันก็ผิดไปเสีย มันไม่ถูกเรา ศอกกิเลสกับศอกธรรมมันต่างกันเข้าใจใหม่ละ อันนี้ก็พูดเป่งๆไปอย่างนั้น นี่ละความรู้ในทางธรรม เวลาเป็นขึ้นยังงี้แล้วจะพูดเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องพูดไปตามหลักความจริง ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนั้นก็ตรงไปตรงมา ควรหนักหนัก ควรเบาเบา ตามแง่ของธรรมที่จะควรออกหนักเบาเล็กน้อยจะออกไปเองๆ เป็นอย่างนั้นละ นี่ถอดออกมาจากความเป็นของจิต

การเทศน์ตั้งแต่สมัยเรียนปริยัติ เทศน์ปริยัติกับสมัยนี้จึงเป็นคนละโลกไปเลย ไม่ได้เหมือนกันเลย อันนั้นเทศน์ความจำ อันนี้เทศน์ความจริง ความจริงเป็นยังงี้ ออกตามหลักความจริง ไม่ว่าธรรมชั้นใด ออกตามหลักความจริงชั้นนั้นๆ ทั้งนั้นแหละ มันถึงต่างกัน ท่านทั้งหลายที่ยังไม่เคยได้ฟัง ฟังเสีย นี่ก็ออกทางวิทยุแล้ว นี่หลวงตาบัวพูด ถอดออกมาจากหัวใจมาพูด มันเป็นขึ้นยังงี้ๆ จะพูดอย่างอื่นไปไม่ได้ จึงเรียกว่าธรรมแท้ เป็นขึ้นแง่ใดต้องพูดไปตามแง่ของธรรมแง่ นั้นๆ ที่จะปลีกจะแฉะไปยังงี้ หลบๆ หลีกๆ โอ้ย ไม่ได้เลยนะ ต้องตรงไปตรงมาเลย

การฆ่ากิเลส นั้นละต้นเหตุสำคัญมาจากนั้น กิเลสอยู่ตรงไหนธรรมะจะพุ่งเข้าตรงนั้นๆ ขาดสะบั้นไปๆ ที่นี้ผลออกมาก็เป็นไปตามนั้นเหมือนกัน ตรงไปตรงมาแบบเดียวกัน ในโลกนี้จิตไม่ได้คิดว่าจะเชื่ออะไร มากกว่าเชื่อความจริงที่เป็นอยู่กับจิต เป็นอยู่กับจิตไม่ว่าผิดว่าถูกชั่วดี จะแสดงขึ้นมาให้เห็นชัดเจนกับจิต เพราะจิตเป็นผู้รู้ ธรรมกับจิตเข้ากันได้สนิทๆ สุดท้ายก็เป็นอันเดียวกัน นี่ละออกจากจิต เวลาเป็นขึ้นมายังงี้ มันก็รู้ได้เห็นได้ชัดเจนแน่นอนอยู่กับหัวใจตนเอง จึงไม่มีความรู้สึกว่าจะไปถามใครอีก ดังพระพุทธเจ้าตรัสรู้พระองค์เดียวเท่านั้น สอนโลกได้สามแดนโลกธาตุ ไปถามใคร ใครมาเป็นพยานพระพุทธเจ้า พระอรหันต์แต่ละองค์ๆ บรรลุธรรมบั้งขึ้นมาเต็มตัวแล้ว เต็มตัวตามภูมิของสาวกของพระพุทธเจ้าโดยลำดับลำดับมาอย่างนั้น ท่านไม่ไปทูลถาม เพราะเต็มอยู่ในหัวใจท่านแล้ว เต็มภูมิของท่าน

ท้องหนู ท้องข้างมันต่างกัน พวกสาวกทั้งหลายก็เป็นท้องหนูเต็มท้องหนู ข้างก็เต็มท้องข้าง ราชสีห์ก็คือศาสดาองค์เอก เต็มพระทัยของศาสดา เต็มหัวใจของสาวก ออกมาเทศน์ไม่ต้องไปทูลขอจากพระพุทธเจ้ามาละ เทศน์เต็มภูมิของตัวเองๆ อย่างนี้เหมือนกันหมดบรรดาพระอรหันต์ เพราะรู้ขึ้นที่นี้ เห็นที่นี้ ยืนยันกันที่นี้ เป็นความตายตัวว่าถูกต้องแม่นยำ ไม่มีที่จะไปถามคนนั้นคนนี้ จริงขึ้นมาตลอดๆ เพราะฉะนั้นเวลา

นำธรรมที่เป็นของจริงนี้ออกเทศนาว่าการแก้โลก เราจะไปหลบ ๆ หลีก ๆ จากธรรมนี้ไม่ได้ ธรรมว่าอย่างไรต้องเป็นอย่างนั้นเลย เมื่อเป็นอย่างนั้นมันก็ตรงไปตรงมา สุดท้ายเขาก็ว่าชวานผ่าซาก แน่ ๆ ว่าพูดกระแทกแตกตัน พูดดูพูดดำ อย่างว่าละเป็นเรื่องของโลกของกิเลส ที่ไม่ชอบธรรมซึ่งตรงไปตรงมา

กิเลสมันร้อยเล่ห์ร้อยเหลี่ยมร้อยสันพันคม ธรรมนี้ตรงไปตรงมา ที่นี้กิเลสกับธรรมมันก็เข้ากันไม่ได้ละซิ ให้มันได้รู้ดูซิจิตนะ นี้จวนจะตายยังเป็นห่วงเป็นใยบรรดาประชาชนพี่น้องลูกหลานทั้งหลายหนักเข้าเป็นลำดับนะ แทนที่จะมาห่วงตัวเอง บอกตรง ๆ เมล็ดงาหนึ่งไม่มี เม็ดหินเม็ดทรายหนึ่งไม่มี เครื่องมือนี้มีเท่าไรเราก็จะทำประโยชน์ ก็ทุ้มลงไป ๆ ตามสภาพของธาตุของขันธุ์ที่มีขนาดไหนที่จะทำได้ทำ ตายแล้วไม่ได้ทำ กิริยาอย่างนี้ไม่มีเวลาตายแล้ว นิพพานธาตุไปเลย หรือธรรมธาตุนิพพานธาตุเป็นอันเดียวกันนั้นแหละ

ธรรมชาตินั้นจะไม่อยู่กับธาตุกับขันธุ์ แต่ครองกันอยู่นี้ แต่ไม่เป็นธาตุเป็นขันธุ์ กิริยาอาการที่มีในขันธุ์กับโลกนี้รับกันได้ ๆ ธรรมชาตินั้นเป็นฝั่งหนึ่งแล้ว ไม่ได้นำมาเกี่ยวข้องนี้เลย มีแต่ขันธุ์ล้วน ๆ ขันธุ์เขาขันธุ์เราโลกสมมุติ ขันธุ์นี้ก็สมมุติ มันก็เข้ากันได้ประสานกันได้ธรรมดา ส่วนธรรมชาตินั้นมันเลยไปแล้ว ไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับสมมุติ เพราะนั้นเป็นวิมุตติแล้วยกไว้เสีย ถึงจะเป็นอะไร ๆ จะไม่เกี่ยวข้องกับนั้นเลย เพราะฉะนั้นบรรดาพระอรหันต์ ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมชาติที่บริสุทธิ์ของจิตนั้นแล้ว ที่ท่านมีอาบัติอาจีแต่หยาบถึงชั้นละเอียดสุด ตั้งแต่หยาบเรียกว่าประหารชีวิต โทษปาราชิกนี้ ประหารชีวิต ขึ้นไปถึง ทุกกฎ ทุกภาสิต อาบัติหรือโทษเบา ๆ มีอยู่ในธาตุในขันธุ์ เวลาจิตยังมีกิเลสอยู่จิตก็อยู่ด้วยกัน ปรับโทษปับกระเทือนถึงจิตเลย ไม่ว่าโทษใด โทษปาราชิกจิตก็ขาดแบบเดียวกันเพราะอยู่ด้วยกัน

ที่นี้พอจิตตีตฝั่งออกจากอันนี้หมดแล้ว อันนี้ก็อยู่ในวงธาตุวงขันธุ์ อันนั้นไม่ใช่วิสัยแล้ว เพราะเป็นวิมุตติไปแล้ว อาบัติเหล่านี้เป็นสมมุติ ปาราชิก สังฆาทิเสส อะไร ๆ นี้เป็นสมมุติ ใครจะรับสมมุติอันนี้ คือขันธุ์ ขันธุ์จะต้องปฏิบัติตามนี้ เพราะอยู่ในวงสมมุตินี้ ส่วนจิตไม่มีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องเลย ตั้งแต่ขณะท่านบรรลุธรรมปั้งขึ้นมาเท่านั้น จึงว่าในดวงจิตของพระอรหันต์แท้ ๆ ไม่มีอาบัติ หมด สมมุติหมดโดยประการทั้งปวง คำว่า ปาราชิก สังฆาทิเสส อะไร ๆ จึงไม่มี ธรรมชาตินั้นเป็นอีกฝั่งหนึ่งแล้ว ที่มีก็มีอยู่ในขันธุ์ ขันธุ์เป็นผู้รับรอง ขันธุ์เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ของสมมุติ สมมุติดีชั่วอยู่กับขันธุ์ พระวินัยที่ท่านบังคับไว้ก็อยู่ในขันธุ์ ถ้ามีจิตอยู่ด้วยกระเทือนถึงจิต นั้น ถ้าจิตผ่านพ้นแล้วก็อยู่ในขันธุ์ รับผิดชอบไปเพียงเท่านั้น ๆ

เอา ใครไม่ได้ยินฟังเสียวันนี้ คำพูดเหล่านี้ไม่มีใครพูดนะ พูดที่ว่านี้ไม่มีใครพูด นี่พูดถอดออกมาจากหัวใจที่พ้นไปแล้วก็บอกฟัง อะไรที่เกี่ยวข้องกับธาตุกับชั้น ท่านเหมือนเราเราเหมือนท่านก็ปฏิบัติกัน มันเข้ากันได้เรื่องธาตุเรื่องชั้น ประสับประสานกันได้ทั้งนั้นละธาตุชั้น เป็นแต่เพียงจิตไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้าจิตเข้าเกี่ยวข้องกระทบกันหมดทั้งจิต คำพูดอย่างนี้ไม่มีใครพูด จะรู้หรือไม่รู้เราก็ทราบไม่ได้นะ แต่ความจริงเป็นอย่างนี้ พูดออกจากความจริงนี้เลย

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านจึงไม่มีอาบัติในจิตของท่านนะ แต่ในชั้นที่ท่านรักษาภาวะเบียบเรียบร้อย ที่สังคมของโลกนิยม สังคมศาสนายอมรับกัน ปฏิบัติตามนั้นเรียบร้อยไปเลย ไม่มีอะไรขัดข้องกับโลก ยอมรับกันปฏิบัติด้วยความเรียบร้อยดีงามเหมือนกันหมด จนกว่าท่านจะปรินิพพาน นี่เป็นเรื่องของชั้น ปฏิบัติอยู่ในกรอบในขอบเขตของชั้นของสมมุติ ที่นอกไปแล้วก็อยู่นอกนั้นเสีย วันนี้พูดเท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz